

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎN C H E I E R E

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Ion Chirtoacă și Violetta Avram împotriva S.R.L. „Onur Taahhut Taşimacilik
İnşaat Ticaret ve Sanayi”

(încasarea datoriei)

împotriva deciziei din 22 aprilie 2025 a Curții de Apel Sud, sediul Comrat,

Dosarul nr. 2ra-628/25

NR. PIGD 2-21160654-01-2ra-23092025

Recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a acesteia.

Judecătoria Comrat, sediul Central (jud. M. Hanganu)
Curtea de Apel Sud, sediul Comrat (jud. A. Mironov, G. Colev, V. Hudoba)

26 august 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de S.R.L. „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi”,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Elena Croitor,

Gheorghe Stratulat, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 01 noiembrie 2021, avocatul stagiar Ghenadie Vlas, acționând în interesele reclamantului Ion Chirtoacă, a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi”, solicitând încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acțiunii, a indicat că, la 21 septembrie 2020, între Ion Chirtoacă, în calitate de locator, și SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi”, în calitate de locatar, a fost încheiat Contractul de locațiune nr. OTT20-247, având ca obiect mijlocul de transport de marca „Volkswagen”, model „LT35”, cu numărul de înmatriculare xx și numărul de identificare xx.

3. Potrivit pct. 2.1.1 și 4.1 din contract, termenul locațiunii a fost stabilit de la data semnării contractului, 21 septembrie 2020, până la 31 decembrie 2020, iar conform pct. 2.1.2, quantumul chiriei a fost stabilit în mărime de 11 111,11 lei lunar, inclusiv taxele. Totodată, conform pct. 3.2 lit. b) din contract, locatarul și-a asumat obligația de a folosi bunul pe durata locațiunii ca un posesor de bună-credință și de a răspunde pentru toate prejudiciile produse din culpa sa.

4. Urmare a neexecutării repetate de către pârât a obligațiilor contractuale, în special a obligației de plată a chiriei, la 21 octombrie 2021 s-a acumulat o datorie în quantum de 144 444,43 lei. Din această sumă, pârâtul a achitat 3 333,33 lei la 28 octombrie 2020 și 10 000 de lei la 19 noiembrie 2020, în total 13 333,33 lei. Datoria restantă aferentă contractului de locațiune constituia, la 21 octombrie 2021, suma de 131 111,10 lei.

5. A susținut că, în lipsa manifestării intenției părților de a înceta raporturile contractuale și în condițiile în care bunul nu a fost restituit locatorului, contractul de locațiune nr. OTT20-247 din 21 septembrie 2020 a fost prelungit tacit pentru o perioadă nedeterminată.

6. De asemenea, făcând trimitere la art. 1286 din Codul civil, a menționat că, în cazul în care locatarul nu restituie bunul după încetarea raporturilor contractuale,

locatorul este îndreptăţit să solicite plata chiriei pentru întreaga perioadă a întârzierii. Astfel, neexecutarea obligaţiilor asumate de locatar îi conferă locatorului dreptul de a pretinde plata chiriei şi a celorlalte sume datorate potrivit contractului.

7. În temeiul art. 942 din Codul civil, reclamantul a solicitat şi plata dobânzii de întârziere pentru neexecutarea la scadenţă a obligaţiilor pecuniare.

8. Astfel, pentru neexecutarea obligaţiilor asumate de SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi” în temeiul Contractului de locaţiune nr. OTT20-247 din 21 septembrie 2020, a pretins încasarea chiriei restante în sumă de 131 111,10 lei, pentru perioada 21 noiembrie 2020 – 21 octombrie 2021, precum şi a dobânzii de întârziere în sumă de 7 101,23 lei, calculată pentru perioada 22 noiembrie 2020 – 26 octombrie 2021.

9. În vederea soluţionării litigiului pe cale amiabilă, la 26 august 2021, reclamantul a expediat în adresa pârâtului o notificare prin care a solicitat achitarea benevolă a datoriei restante şi a dobânzii de întârziere. Notificarea, expediată prin scrisoare recomandată cu aviz de recepţie, a fost recepţionată la 7 septembrie 2021, însă a rămas fără răspuns şi fără executare.

10. Reclamantul a făcut trimitere la pct. 8.1 şi 8.2 din contract, potrivit cărora notificările dintre părţi sunt valabil efectuate dacă sunt transmise la adresele indicate în contract, iar cele expediate prin poştă, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, se consideră recepţionate la data indicată de oficiul poştal pe confirmarea de primire.

11. Reclamantul a mai susţinut că pârâtul nu a restituit mijlocul de transport de marca „Volkswagen”, model „LT35”, cu numărul de înmatriculare xx. Potrivit acestuia, la 29 septembrie 2020, în timp ce bunul se afla pe teritoriul pârâtului, acesta a fost inundat şi deteriorat în asemenea măsură încât nu mai putea fi utilizat, fiind afectate atât habitaculul, cât şi motorul. În cazul imposibilităţii restituirii bunului în starea în care acesta a fost transmis în locaţiune, ţinând cont de uzura corespunzătoare perioadei de folosinţă, pârâtul urma să achite contravaloarea acestuia, estimată iniţial la 7 000 de euro sau echivalentul în lei.

12. Referitor la cheltuielile de judecată a indicat că, potrivit ordinului de încasare a numerarului nr. 113062 din 27 octombrie 2021, Ion Chirtoacă a achitat taxa de stat în cuantum de 8 412,71 lei.

13. La 28 decembrie 2022, reprezentantul reclamanţilor Ion Chirtoacă şi Violetta Avram, avocatul Ghenadie Vlas, a depus o cerere de concretizare a pretenţiilor.

14. Prin cererea concretizată, reclamanţii au solicitat încasarea de la SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi”, în beneficiul lor, a sumei de 131

111,10 lei cu titlu de datorie rezultată din Contractul de locațiune nr. OTT20-247; a sumei de 7 101,23 lei cu titlu de dobândă de întârziere, calculată pentru perioada 22 noiembrie 2020 – 26 octombrie 2021; a sumei de 146 973,50 lei cu titlu de prejudiciu material reprezentând costul reparației bunului închiriat, precum și compensarea cheltuielilor de judecată, inclusiv taxa de stat achitată în cuantum de 8 412,71 lei și a altor cheltuieli aferente examinării cauzei.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

15. Prin hotărârea Judecătoriei Comrat, sediul Central, din 12 iunie 2024, acțiunea depusă de Ion Chirtoacă și Violetta Avram a fost admisă parțial. S-a dispus încasarea de la SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi” în beneficiul Violettei Avram a sumei de 131 111,10 lei cu titlu de datorie contractuală, a sumei de 7 101,23 lei cu titlu de dobândă de întârziere, a sumei de 146 973,50 lei cu titlu de prejudiciu material reprezentând contravaloarea bunului litigios, precum și a cheltuielilor de judecată constituite din taxa de stat în sumă de 8 412,71 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 10 000 de lei. Pretențiile formulate în interesele lui Ion Chirtoacă au fost respinse.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

16. La 25 iunie 2024, avocatul Igor Doicov, în interesele SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi”, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea integrală a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

17. La 18 noiembrie 2024, avocatul Ghenadie Vlas, în interesele Violettei Avram și ale lui Ion Chirtoacă, a depus referință la apel, solicitând respingerea acestuia și menținerea hotărârii primei instanțe.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

18. Prin decizia Curții de Apel Sud, sediul Comrat, din 22 aprilie 2025, a fost respins apelul declarat de SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi” și menținută hotărârea Judecătoriei Comrat, sediul Central, din 12 iunie 2024.

19. Întru consolidarea soluției sale, instanța de apel a reținut că, la 27 august 2020, Violetta Avram, proprietara mijlocului de transport de marca „Volkswagen”, model „LT35”, cu numărul de înmatriculare xx, l-a împuternicit pe Ion Chirtoacă, prin procură autentificată notarial, inclusiv cu dreptul de a transmite bunul în locațiune. În temeiul acestei procuri, la 21 septembrie 2020, Ion Chirtoacă, în calitate de locator, și SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi”, în calitate de locatar, au încheiat Contractul de locațiune nr. OTT20-247, având ca obiect mijlocul de transport menționat, pentru o chirie lunară de 11 111,11 lei.

20. S-a constatat că locatorul și-a executat obligația de transmitere a bunului în locațiune, iar susținerile apelantei privind netransmiterea mijlocului de transport, lipsa carburantului și nepredarea cheii de demaraj sunt lipsite de suport probator. În acest sens, instanța a acordat relevanță inclusiv faptului că locatarul a achitat chiria pentru lunile septembrie și octombrie 2020 și nu a formulat, la momentul preluării bunului, obiecții referitoare la starea sau imposibilitatea utilizării acestuia.

21. Totodată, instanța de apel a respins criticile privind lipsa împuternicirilor lui Ion Chirtoacă de a transmite bunul în locațiune, reținând că procura acordată de proprietara Violetta Avram a fost prezentată în original instanței, iar copia acesteia se regăsește la materialele cauzei. De asemenea, a apreciat drept neîntemeiate criticile privind valabilitatea procurii și a poliței de asigurare RCA.

22. Instanța de apel a reținut că, deși termenul inițial al locațiunii a fost stabilit până la 31 decembrie 2020, raporturile contractuale au continuat ulterior, fără manifestarea intenției părților de a înceta contractul și fără restituirea bunului. Prin urmare, în temeiul art. 1280 alin. (1) din Codul civil, contractul de locațiune a fost prelungit tacit pe durată nedeterminată.

23. Cu referire la inundarea mijlocului de transport produsă la 29 septembrie 2020, instanța de apel a constatat că locatarul nu a notificat locatorul despre producerea evenimentului în condițiile stabilite de contract și nici nu a prezentat probe care să confirme existența unui impediment justificator. Totodată, evenimentul nu a fost calificat de locatar drept forță majoră și nu a fost prezentat un aviz al Camerei de Comerț și Industrie care să ateste existența unui asemenea impediment.

24. Urmare a neexecutării obligației de plată a chiriei, SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi” a acumulat, la 21 octombrie 2021, o datorie de 144 444,43 lei. Având în vedere plățile efectuate în quantum total de 13 333,33 lei, datoria restantă a constituit 131 111,10 lei. În aceste condiții, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiată soluția primei instanțe privind încasarea în beneficiul Violettei Avram a sumei de 131 111,10 lei cu titlu de datorie contractuală și a sumei de 7 101,23 lei cu titlu de dobândă de întârziere.

25. Instanța de apel a mai reținut că reclamanta a întreprins demersuri pentru soluționarea amiabilă a litigiului, expedind notificări privind achitarea datoriei, rezilierea contractului și restituirea bunului, recepționate de pârâtă, însă rămase fără răspuns. De asemenea, pârâta nu a dat curs invitației Violettei Avram de a participa la expertiza tehnică a mijlocului de transport, deși aceasta a fost efectuată pe teritoriul aflat în posesia pârâtei, unde se afla bunul.

26. În ceea ce privește prejudiciul material, instanța a reținut că, potrivit Raportului de evaluare a pagubei nr. 3526/10A aferent Actului de expertiză din 31 octombrie 2022, costul necesar reparării mijlocului de transport a fost stabilit la 146 973,50 lei. Instanța a respins argumentul apelantei privind încetarea locațiunii prin pieirea bunului, constatând că mijlocul de transport nu a fost distrus în totalitate, ci deteriorat parțial, fiind susceptibil de reparație, apreciind ca întemeiată încasarea în beneficiul Violettei Avram a sumei de 146 973,50 lei cu titlu de prejudiciu material.

27. Referitor la criticile privind coparticiparea procesuală, instanța de apel a constatat că Violetta Avram este proprietara mijlocului de transport, iar prima instanță a informat-o despre posibilitatea intervenirii în proces, aceasta fiind ulterior atrasă în calitate de coreclamantă. Prin urmare, instanța de apel nu a identificat încălcări ale normelor de procedură referitoare la participarea acesteia în proces.

28. Cu privire la cheltuielile de judecată, instanța de apel a constatat că taxa de stat în sumă de 8 412,71 lei a fost efectiv achitată, iar cheltuielile de asistență juridică în sumă de 10 000 de lei au fost confirmate prin mandatul avocațial, contractul de asistență juridică și bonul de plată, considerând justificată compensarea acestora.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

29. La 28 august 2025, SRL „Onur Taahhut Taşımacılık İnşaat Ticaret ve Sanayi” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat, din 22 aprilie 2025, solicitând casarea acesteia și casarea parțială a hotărârii primei instanțe, cu respingerea acțiunii.

30. În esență, în argumentarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept expuse anterior, recurenta a susținut că decizia instanței de apel este arbitrară și se întemeiază pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, invocând că instanțele au constatat neîntemeiat transmiterea efectivă a mijlocului de transport în locațiune, deși la materialele cauzei nu ar exista un act de predare-primire sau alte probe care să confirme predarea bunului, or, sarcina probării predării bunului revenea locatorului.

31. A mai susținut că instanța de apel a constatat eronat prelungirea tacită a contractului de locațiune, întrucât raporturile contractuale nu puteau continua după inundarea mijlocului de transport din 29 septembrie 2020, întrucât bunul a fost distrus în sensul art. 1279 din Codul civil, iar locațiunea a încetat de drept, astfel încât nu existau premise pentru aplicarea art. 1280 din Codul civil privind prelungirea tacită a locațiunii.

32. Totodată, a contestat concluzia instanței de apel potrivit căreia mijlocul de transport a fost doar deteriorat parțial și putea fi reparat, susținând că valoarea reparației, stabilită la 146 973,50 lei, depășește valoarea de piață estimată a bunului, repararea acestuia presupunea cheltuieli disproporționate, iar bunul trebuia considerat distrus în sens juridic.

33. Recurenta a susținut că instanța de apel a aplicat contradictoriu dispozițiile art. 1280 și art. 1286 din Codul civil, reținând, pe de o parte, continuarea tacită a raporturilor de locațiune, iar, pe de altă parte, invocând norma referitoare la plata chiriei după încetarea raporturilor contractuale. Această abordare demonstrează caracterul contradictoriu și insuficient motivat al deciziei contestate.

34. Cu referire la obligația de plată a chiriei, recurenta a invocat că, în lipsa predării efective a bunului și a asigurării folosinței acestuia, era îndreptățită să suspende executarea obligației corelative de plată. De asemenea, a susținut că plățile efectuate în lunile septembrie și octombrie 2020 au fost realizate din eroare și nu pot fi interpretate drept confirmare a predării bunului ori a continuării raporturilor contractuale.

35. În ceea ce privește inundarea mijlocului de transport, a susținut că evenimentul din 29 septembrie 2020 constituia un impediment aflat în afara controlului său și că instanța de apel a reținut neîntemeiat lipsa unui aviz al Camerei de Comerț și Industrie. A arătat că părțile nu au convenit contractual obligativitatea obținerii unui asemenea aviz și că locatorul a fost informat telefonic despre producerea evenimentului. A mai invocat neexecutarea de către locator a obligațiilor privind asigurarea RCA, alimentarea cu combustibil și asigurarea folosinței efective a bunului.

36. Cu privire la prejudiciul material în sumă de 146 973,50 lei, recurenta a susținut că nu au fost demonstrate condițiile răspunderii civile și, în special, culpa sa în producerea prejudiciului, invocând că încasarea costului reparației într-un cuantum care depășește valoarea de piață a mijlocului de transport ar conduce la o îmbogățire nejustificată a Violettei Avram.

37. Referitor la cheltuielile de judecată, recurenta a susținut că taxa de stat în sumă de 8 412,71 lei a fost achitată de Ion Chirtoacă pentru acțiunea formulată inițial, care a fost respinsă, în timp ce Violetta Avram nu a achitat taxa de stat aferentă pretențiilor admise în beneficiul său, invocând aplicarea eronată a normelor procesuale privind compensarea cheltuielilor de judecată.

38. A specificat că instanța de apel nu a răspuns efectiv argumentelor esențiale invocate în apel și nu a motivat suficient înlăturarea acestora, ceea ce contravine principiilor contradictorialității, egalității armelor și dreptului la un proces echitabil.

39. Recurenta a menționat că, după pronunțarea deciziei instanței de apel, a achitat suma de 303 598,54 lei în vederea executării acesteia, fără a recunoaște datoria, motiv pentru care a solicitat, în eventualitatea casării hotărârilor contestate, întoarcerea executării și restituirea sumelor achitate.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

40. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

41. Art. 433 alin.(1) lit. a) și f) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

42. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

43. Art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.”

44. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

45. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat, a fost pronunțat în ședință publică la 22 aprilie 2025, iar decizia integrală a fost expediată participanților la proces la 3 iulie 2025, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 164, vol. II). Recursul a fost declarat la 28 august 2025. Prin urmare, completul de judecată constată că recursul a fost declarat în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

46. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

47. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

48. Or, dezacordul recurenteii cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

49. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

50. Completul de judecată notează că motivele invocate în cererea de recurs nu sunt de natură să infirme concluziile instanței de apel, acestea reprezentând, în esență, reiterarea susținerilor formulate în apel și dezacordul recurenteii cu modul de apreciere a probelor administrate. Or, instanța de apel a examinat circumstanțele relevante ale cauzei și a constatat justificat existența raporturilor contractuale dintre părți, transmiterea mijlocului de transport în locațiune, continuarea raporturilor contractuale după expirarea termenului inițial, precum și neexecutarea de către recurentă a obligațiilor ce decurg din contractul de locațiune.

51. Completul de judecată reține că instanța de apel a examinat argumentele recurenteii privind pretinsa netransmitere a mijlocului de transport, încetarea locațiunii ca urmare a inundării acestuia, lipsa obligației de plată a chiriei și

inexistența răspunderii pentru prejudiciul material, apreciindu-le în raport cu probele administrate și cu clauzele contractuale. În aceste condiții, simplul dezacord al recurenteii cu aprecierea dată probelor nu relevă existența unei aprecieri vădit nerezonabile a acestora.

52. Totodată, instanța de apel a constatat justificat existența datoriei contractuale în sumă de 131 111,10 lei și a dobânzii de întârziere în sumă de 7 101,23 lei, iar prejudiciul material în cuantum de 146 973,50 lei a fost stabilit în baza raportului de evaluare a pagubei. Criticile recurenteii referitoare la aceste sume urmăresc, în esență, o reapreciere a circumstanțelor de fapt și a probelor administrate, fără a evidenția erori de drept susceptibile să determine intervenția instanței de recurs.

53. În lipsa unor erori de drept sau a unei aprecieri vădit nerezonabile a probelor, care să justifice intervenția instanței de recurs, completul conchide că decizia atacată este legală și întemeiată.

54. În această ordine de idei, completul de judecată reține că decizia instanței de apel se întemeiază pe probele administrate în cauză și pe interpretarea și aplicarea corespunzătoare a normelor de drept incidente, iar raționamentele expuse sunt suficiente pentru a fundamenta soluția adoptată.

55. Din considerentele expuse, Completul de judecată conchide că cererea de recurs nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege și consideră recursul ca fiind vădit neîntemeiat.

56. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de SRL „Onur Taahhut Taşimacilik İnşaat Ticaret ve Sanayi”.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Elena Croitor

Gheorghe Stratulat